

VERSORS DE D. MIGUEL AMAT Y MAESTRE DEDICADOS AL SANTÍSIMO CRISTO

¡Señor, cuant am desijat
que alegara el sentenari!
¡En quin plaer t'am baixat
per el poble t'am portat
i et durem al Santuari!

Cuant els nostres ulls alsem
pa ca la teua hermiteta
del mon mo sen recordem,
¿ni pa que mes mon volem
que eixa blanca palometa?

Cristo del Monte Calvari,
primer tots volem morir
que deixar de recibir
la llum del teu Santuari.

Atres festes diferents
dins sent anys Petrer farà,
mes la fe que aquelles gens
y a estes moga, igual serà.

Tenim la Mare de Déu
en el dols nom del Remey...
Bonifaci y Bertomeu...
Y el Cristo... ¡que es el gran Rey!
¡Petrolancs! ¿Qué mes voleu?

Pasant anys y sigles vem,
Cristo del Monte Calvari
mes l'amor y el cult que te dem.
Els teus fills no pararan.
¡Ten diu este sentenari!

Tot quant desijar podem
fe, pan, cami, veritat,
amor y felicitat...
¡Tot està al peu de eixa creu!

Entre siris naix y creix
y vol en el mon brillar,
per al fi pedre a lo mon
el monstruo de la impietat:
pero may dels nostres cors
la fe pura ha de arrancar...
perque en ella, Cristo, tu vius
y con tu vius no pot entrar

Fe cristiana, llum divina,
tu sols eres veritat.
Qui te abandona camina
desde el ducte a la impietat.

Si tot tremolar se veu
o tot a terra sen ve...
¿Que l'importarà al que li
posa la esperansa en Deu?

¡Oh hermosissim santuari...
cuants que et veren ya no estan!
¡Y quants dels que a voret van
obert tindran el osari
y en aixó no pensaran!

Infeliz del que privat,
joh, sol!, de ta llum se veu...
Pero més infortunat
qui no viu illuminat
per ta llum divina...¡Oh, Creu!

No som bons fills de Jesus
si lo que ell nos diu no fem,
que es amarnos uns als altres
com a tots mos ama ell.

Els que may patir voleu...
¿Per què els vostres ulls no alseu
al que vingué a enseñar
que al sel no se pot pujar
sense portar un creu?

Germans, no titubechem,
la vida es curta...¡valor!
Y en el Cristo pujarem
desde el Calvari al Tabor.

